

Mans Ziemassvētku laiks 2020.

Straujiem soļiem tuvojas gada noslēgums. Ziemassvētki jau aiz muguras. Tikko mūsu ģimenē beidzies dāvanu gatavošanas skrējieni. Nē, ne jau skriešana pa veikaliem un drudžaina dāvanu meklēšana. Saviem radiem pārsteigumu svētkos sagādāju ar pašas rokām darinātiem svētku zābaciņiem, kuros iekšā saliktas manu bērnu ceptās piparkūkas. Pašai šķiet, ka šogad esmu īpaši centusies Ziemassvētkus padarīt par ļoti gaidītiem svētkiem, akcentu liekot uz radošumu un roku darbiem. Tā, piem., Adventes vainaga darināšana, Adventes kalendāra gatavošana, piparkūku cepšana, dāvanu gatavošana, mājas logu rotāšana, tāpat vesels notikums mums ir arī došanās eglītes meklējumos! Savus mīļos es šogad apsveicu ar pašas gatavotām kartiņām, laicīgi tās nosūtot pa pastu. Cik liels bija man prieks, kad mana 86 gadīgā ome, saņemot apsveikumu, man piezvanīja un aiz prieka jūsmoja, sakot, ka tas liek atcerēties senos laikus, kad vēl nebija mobilo telefonu un mēs viena otrai rakstījām vēstules! Es to laiku ļoti novērtēju! Tāpat es ļoti novērtēju savu bērnu satraukumu, kad, šķiet, viņi saprot, ka tāda Ziemassvētku vecīša nemaz nav, tomēr vēstules tam vienam vienīgajam Salavecītim tomēr ir uzrakstījuši – tā tad tomēr tic! Un lai tā ticamība būtu pavisam droša, tiešām uz aploksnes rakstījām adresi un līmējām marku, nu viss kā nākas. Pēc tam visi kopīgi devāmies uz tuvāko pasta kasti un pārliedzām metām vēstuli iekšā! Es no sirds priecājos, kad iepriekš katrs manā ģimenē bija atradis savu svētku pantiņu, ko arī iemācījās, jo zina, ka citādi pie dāvanas netiks. Esot kopā ar bērniem un tā gatavojoties svētkiem, es arī ticu tādām vienām vienīgajām Ziemassvētku vecītēm, kurš dzīvo Lapzemē un kurš pie mums ziemā nevar tikt, tādēļ nolīdzis sev palīgus, kuri, pārgērbjoties par Ziemassvētku vecīšiem vai rūķiem, tomēr atnes mums kārotās dāvanas! Parasti jau tie rūķi dāvanas atnes un paliek zem egles, nevienam nemanot, kaut šķiet, ka visi bērni stāv uz vakts un ausās. Bet šē tev – šogad bija citādi – neviens neko nenovaktēja, jo nebija ko vaktēt – Ziemassvētku vecītis jeb pareizāk sakot Ziemassvētku vecīte atnāca pati pie mums, nekur neslēpjoties! Protams, mans vecākais dēls atpazīna manu kolēģi – Maiju, tomēr pirms viņas ierašanās satraukuma drudzis mūsmājās sīta augstu vilni un tas bija tik aizkustinoši! Es vēl joprojām pie sevis domāju – cik labi, ka uzrunāju savu kolēģi uz šādu avantūru un cik labi, ka Maija uzreiz piekrita! Paldies viņai par svētku sirsnīgo satraukumu! Lai mums visiem izdodas radīt svētkus un iepriecināt citus!

Lūk, dažas bildes no mana šā gada Ziemassvētku laika:

